

Den lange reisen

Amani og Tumaini er to stærer som begge er født i Norge. De er trekkfugler, og hver vinter flyr de fra Norge til varmere land for å overvintre der.

Nå gleder begge seg veldig til den lange reisen til Afrika.

I oktober gjør de seg klar og flyr på kryss og tvers over landet for å samle alle artsfrendene sine. De blir stadig flere, og snart er de flere hundre, kanskje tusenvis av venner som fyller luften som et stort, svart teppe. Et bølgende skuespill på himmelen. Stærene har lært seg disse kustene på skolen, for i Norge går alle barn på skole og lærer det de trenger i livet.

Så legger Amani, Tumaini og vennene i vei.

De flyr over Østersjøen, og så snart de har lagt Danmark bak seg, er de plutselig på den vakre øyen Fehmarn i Nord-Tyskland. Der treffer de ennå flere venner, for her på Fehmarn har både stær og andre trekkfugler hvert år et stopp på den lange veien til Afrika.

Fuglene har mye å fortelle hverandre, og mange av dem har vært i Afrika tidligere. Amani og Tumaini hører oppmerksomt på fortellingene. Alt høres så fint og spennende ut!

Plutselig forteller en av vennene at det ikke er nok skoler til alle barna i Afrika. Dette kan ikke Amani og Tumaini forstå og plutselig kjenner de seg ganske triste. «Det kan ikke være mulig», tenker de, og dette snakker de om dag og natt.

Men en annen stær kan fortelle at det finnes mennesker i Norge som har bestemt seg for å hjelpe. De har innsamlinger, holder loppemarked og strikker sokker og luer som de tilbyr for salg, og disse pengene sender de til Kongo.

«Dette er interessant,» tenker Amani, «men hvorfor sender de penger så langt av gårde? Vi har jo mange problemer i Norge og Tyskland også?» En av de eldre stærene kikker på Amani og sier «Ja, det er riktig, men her har likevel alle barn mulighet til å gå på skole, og det har de ikke der.»

«Men kommer disse pengene frem?» vil Tumaini vite.

«Jada,» sier en annen stær, «for det finnes en bistandsorganisasjon som heter Urafiki, - det er swahili og betyr vennskap. Det er et vennskapssamarbeid mellom Bergen i Norge og Bukavu i Kongo. Pengene blir sendt direkte til organisasjonen Urafiki i Kongo som investerer dem i skolebygg, og Urafiki i Kongo har all den kunnskapen og erfaringen som skal til for å lede og organisere arbeidet.

Kongo er veldig rikt på kobolt, coltan og gull, men disse naturressursene blir utbyttet, blant annet av vestlige makter. Kongoleserne selv har ikke ressursene som skal til for å kunne utnytte disse rikdommene. Vi har stor bruk for disse naturressursene, for uten disse mineralene kunne verken mobiltelefonene eller l'pad-ene våre fungere.

Amani og Tumaini lytter ettertenksomt. Plutselig sier en stær: «Jeg har hørt at det er mennesker her på Fehmarn også som vil hjelpe.» Dette var spennende nytt, men hvem er disse menneskene og hvor bor de? De legger i vei på en flytur over øya sammen med noen venner og leter over alt. Plutselig oppdager de et hus som er bygget litt annerledes enn de andre, og det malt skandinavisk rødt.

Fuglene setter seg i de knudrete hagtornbuskene og kikker på menneskene som sitter på den store, koselige terrassen. Når de kikker nøyere etter, oppdager de at dørene og lampene inne i huset er hjemmesnekrete, og jammen er der ikke selvlagete bilder på veggene også. Tumaini tar en ekstra kikk før han slår fast at «Her er vi på rett plass. Ser dere bildene av fuglene på veggen? De ser akkurat ut som oss, og de har norske og kongolesiske klær på seg.»

En fasan som spaserer nesten daglig over gårdsplassen kan fortelle at vertskapet, Wenche og Torsten, fikk oppfylt en drøm da de bygget disse feriehusene. De er veldig klar over hvor heldige de er, og den gleden vil de gjerne dele, ut over alle grenser. De ønsker å bidra til at alle mennesker får muligheten til å lære og de håper at det en eller annen gang vil bli fred på jorden. Og for at dette håpet skal kunne vokse, trenger alle barn kunnskap.

Bildene av de to fuglene på veggen er tegnet av 15-16årige elever i Kongo.

Wenche og Torsten har støttet Urafiki sitt arbeid i 10 år. De har tett kontakt med ledelsen i Urafiki i Norge som drar regelmessig til Kongo for å følge opp prosjektet. Gjennom innsamlingsaksjoner har Wenche og vennene hennes blant annet skaffet over 200 elever pulter og benker å sitte på, i stedet for å sitte på det støvete jordgulvet, og nå blir det bygget en hel skolebygning.

Du er også med på å støtte prosjektet i Kongo gjennom denne ferien din, for 2 euro pr overnatting går til prosjektet.

Kanskje noen ønsker å gi litt ekstra, eller bidra til prosjektet ved å kjøpe deilige norske hjemmestrikkete sokker? I så fall er det bare å gi et ord til Wenche eller Torsten.

Amani og Tumaini blir svært rørt over det de hører og så begeistret at de må dra videre til Afrika med en gang. Når de kommer frem, forteller de om det de har hørt og lært til alle de møter. Tilhørerne lytter oppmerksomt, og i øynene deres funkler et lite håp (Tumaini) om en bedre fremtid og om at det en dag blir fred (Amani) også hos dem.